

SVĚTLO A SŮL

Kázání ze soboty 30.4.2016 – br. Vít Vurst

Matouš 5, 13 – 16

„Vy jste sůl země, jestliže však sůl pozbuďte chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“.

JK řeč o soli a světle velmi úzce souvisí s Blahoslavenstvími, které předcházejí tomuto textu.

V Blahoslavenstvích můžeme vnímat naznačený proces lidské, naší změny po té co se potkáme (srážíme) s Bohem.

Nejdříve uznáme, že něco potřebujeme – jsme chudí v duchu. Pak litujeme svoji soběstačností – pláčeme. Předáme vedení Bohu – jsme tiší. Jsme tak nadšení Boží přítomností, že po něm více a více toužíme – hladovíme a žízníme. Čím více jsme s ním, tím více se mu podobáme a proto odpouštíme druhým – jsme milosrdní. Změníme svůj pohled a postoj – máme čisté srdce. Milujeme ostatní – jsme šířitele pokoje. Nesnášíme nespravedlnost – jsme pronásledováni.

JK člověka nevede k formální změně. Vede ho k zničení, zbourání staré budovy a postavení budovy zcela nové. A pokud k tomu dojde, tak takový člověk by měl být solí a světlem. K soli a k světle přirovnává své učedníky, své následovníky – ty kteří mu jasně dali najevo, že do vztahu s ním jdou naplno se vším všudy, bez vytáček, bez výmluv, bez zkratk a odboček. Hrstka JK učedníků, od samotného JK slyší, že jejich nejbližší okolí, jejich město, jejich národ je potřebuje jako sůl. Jako sůl?

V různých komentářích, výkladech se dočtete, že sůl dodává chuť, nechutné a nepoživatelné mění ve stravitelné. Dále, že sůl konzervuje – brání tak hnilobě. Dozvíte se, že sůl byla používána k exorcismu – k léčení jakékoliv posedlosti. Sůl byla součástí obětních obřadů. Dokonce se sůl využívala jako hnojivo – což zcela nechápu, ale pší to moudré knihy.

Takže jako křesťané máme dodávat chuť, konzervovat, vyhánět, obětovat, hnojit?

Řecké myšlení, které máme i my implantované ve svém mozku se ptá: „Jak to funguje?“. Židovské – semitské myšlení se ptá: „K čemu to je, kam mně to vede?“ JK posluchači jsou v tu chvíli především s židovským myšlením. A proto musíme vnímat, že JK přirovnání si nedává za cíl popisovat a rozebírat do šroubku činnost JK následovníků, ale jde o vyjádření nepostradatelnosti jejich poslání.

JK učedníci od samotného JK slyší – i když vás je málo, jste prostě pro tento svět něčím nepostradatelní, nepostradatelní jako sůl pro jídlo, maso atd.

Hlásíme se k JK následovníkům. JK slova jsou určena i nám.

Takže čím jsme pro lidi kolem nás, v rodině, které jsme součástí, v místě kde žijeme, na pracovišti, kde makáme, ve škole kam chodíme, v městě kde nějak fungujeme nepostradatelní?

JK mluví o totálním učednictví, o totálním následování.

Sůl zavřená v solničce je k ničemu. Křesťan žijící pro sebe, starající se jen o sebe, je k ničemu. JK dává jasně najevo, že naše prožívání vztahu s ním, musí mít dopad na naše okolí. Máme v každodenní realitě žít principy, které Bůh dal. Máme mít Boha na prvním místě, přijímat ho úplně, totálně, bez výhrad, bez postranních úmyslů, bez své snahy ho někam dostat, dotlačit. Nemáme chtít s Bohem jakkoli manipulovat. Nemáme nést jeho jméno zbytečně, nadarmo. Máme mu dát svůj čas, každý den, každý týden, brát vážně den, který člověku dal. Máme ctít svého otce i matku, nemáme jakýmkoliv způsobem zabíjet – fyzicky, psychicky, slovně. Neměli bychom svým jednáním znevažovat partnerství, manželství. Neměli bychom nikoho o nic okrádat, pomlouvat, zbytečně kritizovat. Neměli bychom se nechat sžírat závistí.

Boží principy jsou i o tom, že budeme milosrdní jakkoliv a kdekoliv, že budeme propagátoři a nositelé pokoje, že budeme nazývat zlo zlem, budeme mít odvahu jít proti proudu, nebudeme se bát člověka, ale Boha, že budeme stavět, ne bořit atd. Boží principy jsou i o tom, že budeme likvidovat všechny hranice mezi lidmi, handicap. Budeme pomocnou rukou pro kohokoliv.

Jeden komentář říká, že sůl slouží tak, že se rozpustí – odevzdá všechno co v ní je.

JK mluví o tom, že máme mít pozitivní vliv na naše okolí, že naše jednání, chování, žití má mít dopad - pozitivní dopad – na lidi se kterými žijeme v užším i širším slova smyslu. JK řekne, ale prováděcí pokyny k tomu nedodá.

Na jednu stranu je to výborné – nechává svobodu, na druhou stranu je to šílené – protože už století se vedou debaty, jak se tedy má chovat ten, kdo následuje JK. Mluví se o dokonalosti, o nejdetailnějších detailech a někdy tyto debaty nevedou k Bohu, ale od něj.

JK jen řekne, vy jste nepostradatelní. Tím, koho reprezentujete, kým jste ovlivněni a jaké nesete ovoce.

Naši hodnotu jako soli, nedáváme my, ale Bůh, protože on nás tou solí udělal.

JK dál mluví také o soli, která nesolí. Sůl nemůže ztratit slanost – JK nelze chytat za slovo. Sůl která nesolí, je nejspíš nesmysl. Ale o to jde. Protože učedník, který není učedníkem, je podobným nesmyslem.

Ztráta slanosti je ztráta funkčního vztahu s Bohem, který nás popohání.

Nesolící sůl je odpad a má být zašlapána.

Nesolící solí může být křesťanství, které se stará pouze o sebe, žije v ghettu, v uzavřeném prostoru. Můžou to být pouhé náboženské ideje, dogmata bez každodenního obsahu, může to být náboženské vyžívání, které je určeno pouze mně, mně, mně. Nesolící solí může být církev, sbor, který se uzavře do sebe a uteče ze světa, který se udělá jenom sám pro sebe, přestane být skutečnou církví a sborem a podobá se soli, která se zbláznila.

JK dá jasně najevo – nelze být anonymním učedníkem.

Co by lidem chybělo, kdybych zítra zmizel? Scházeli by jim mé postoje, chování – to pozitivní co jsme jim dával? Co by lidem chybělo, kdyby zítra zmizel náš sbor? Scházela by jim naše přítomnost, schopnost pomoci, naše otevřené společenství pro každého?

Jak já, vy a společně my ovlivňujeme život lidí se kterými se setkáváme, měst a míst, kde se vyskytujeme?

Když JK mluví o světle, je to v podstatě variace na sůl.

Město na kopci je vidět do velké dálky, funguje jako maják, jako orientační bod, na kopci město neschováte. Lampa pod kbelíkem by také nedávala smysl, k čemu by tam byla? Lampa má svítit, i malá lampa, dokáže divy.

Světlo je symbolem dobra, tma symbolem zla.

JK dává najevo, že by to nemělo smysl, aby jeho učedníci nebyli vidět.

A teď důležitá vsuvka. To, že nás JK nazývá solí a světlem, není v žádném případě o našich zásluhách, exkluzivitě a výjimečnosti. Není to o tom, že JK řekne: „Vy jste někdo a ti ostatní jsou nic“. Největším nebezpečím křesťanů, křesťanských společenství je pocit vyvolenosti, který nestojí na Bohu, ale na lidském poznání. Pocit exkluzivity uzavírá křesťany, adventisty nevyjímaje, do ghett, do společenství, které slouží jen sami sobě. Často je to tom, že si mnozí učedníci v uvozovkách za zdmi modliteben povídají jak je venku hrozná, strašná, odsouzeníhodná tma. V tu chvíli jsou užiteční jak lampa ve kbelíku.

JK mluví o tom, že my jsme světlo, naše dobré skutky – doslova krásné skutky – mají vést lidi k tomu, aby vzdali slávu Bohu.

JK vůbec nemluví o tom, že to světlo, které máme nést, by měla být naše dokonalost. JK řekne: „Jste vidět, ať to co jak žijete není pro ostudu, ať lidé vidí mě ve vašem jednání, ve vašem životě, ať je to vede k tomu, že si uvědomí, že chtějí mít se mnou něco společného“.

Lidé kolem nás nepotřebují dokonalé náboženské prototypy. Lidé kolem nás potřebují vidět učedníky JK, kteří také bojují, zápasí, prohrávají, ale nic nedělají bez Boha. Lidé kolem nás potřebují vidět slabé na kterých se projevuje síla JK.

Lidé potřebují vidět změnu. K čemu to je. Co to se mnou dělá. Jak mě to formuje. Světlo má svítit – JK dělá rozdíl mezi vystavovat se na odív a vyznávat svým životem Boha.

Světlem JK také vnímá – své slovo, které se díky nám a jeho působení stává živým slovem.

Otázka, která mě strašně pálí a je ve mně strašně silná je: „Když mě lidé pozorují, nebo pozorují náš sbor, vede je to k chvále Boha?“

Být solí, být světlem – to je JK prosba směrem k nám.

JK nás vyzývá k radikálně jinému životnímu stylu, než který nás obklopuje.

JK nás prosí o naše zapojení v společnosti, jejíž jsme součástí. Nevyzývá nás k uzavírání se a vydělování se.

Máme bojovat za spravedlnost, důstojnost každého člověka, máme se vymezovat proti jakékoliv diskriminaci. Máme být pomáhající těm, kteří jsou obětí naší společnosti.

EGW mluví o síle osobního vlivu ve kterém se má projevovat JK láska a moc Ducha svatého. Dále mluví o tom, že jestliže se v našem životě neprojevuje JK milost, ukazujeme světu, že pravda, které údajně věříme, nemá posvěcující moc. Dále mluví o tom, že JK nepřikázal učedníkům: „ Snažte se svítit vlastním úsilím, ale nechte svítit světlo, které je ode mě“. Dále řekla, že světla, která ozařují povahu, jsou trpělivě snášené zkoušky, vděčně přijímaná požehnání, mužně překonávaná pokušení, mírnost, laskavost, milosrdenství a

soustavně projevovaná láska. Opakem je temnota sobeckého srdce do kterého nikdy neproniklo světlo života.

JK výzva o soli a světle nás vede k pohledu vzhůru a k pohledu kolem sebe.

Čím jsme nepostradatelný pro tento svět – tím s kým máme vztah, funkční vztah? To jak žiju, vede lidi k Bohu, nebo od něj?

Chci vám přečíst část kázání Martina Luthera Kinga:

Domnívám se, že občas všichni realisticky pomyslíme na den, kdy se staneme obětí onoho posledního společného jmenovatele života, kterému říkáme smrt. Všichni na ni někdy myslíme. Občas přemýšlím o své vlastní smrti a o svém pohřbu. Nejde o nic morbidního. Čas od času si kladu otázku: „Co bych rád, aby bylo na mém pohřbu řečeno?“ Dnes ráno vám to povím.

Pokud budete u toho, až přijde můj den, nechci žádný dlouhý pohřeb. Pokud požádáte někoho o pohřební řeč, řekněte jim, aby nemluvili dlouho. Občas se zamýšlím nad tím, co bych rád, aby pověděli. Řekněte jim, ať nezmiňují, že jsem získal Nobelovu cenu – to totiž není důležité. Řekněte jim, ať nemluví o tom, že jsem získal tři sta či čtyři sta jiných ocenění – ani to není důležité. A ať nemluví ani o tom, kam jsem chodil do školy.

Byl bych rád, kdyby onoho dne někdo zmínil, že Martin Luther King se snažil svůj život zasvětit službě druhým. Byl bych rád, kdyby někdo řekl, že Martin Luther King se snažil někoho milovat. Chtěl bych, aby bylo řečeno, že jsem se snažil zaujímat správný postoj k válce. Kéž byste mohli onoho dne říci, že jsem se snažil krmit hladové. Byl bych rád, kdybyste mohli zmínit, že jsem se během svého života snažil obléci nahé. Chci, abyste mluvili o tom, že jsem se během svého života snažil navštěvovat vězněné. Snažil jsem se milovat lidstvo a sloužit mu. Chcete-li zmínit, že jsem byl bubníkem, který kráčel v čele, řekněte, že jsem bubnoval pro spravedlnost. Řekněte, že jsem bubnoval pro mír a pro zbožnost.

Na žádných dalších plytkostech nezáleží. Nezanechám po sobě žádné peníze. Nezanechám po sobě žádný majetek. Chci za sebou zanechat pouze život, v němž o něco šlo.

To je vše, co mám na srdci. Pokud mohu na své cestě někomu pomoci, pokud mohu někoho povzbudit slovem nebo písní, pokud mohu někoho varovat, že je na špatné cestě, pak nežiji nadarmo. Pokud plním své povinnosti, jak se sluší na křesťana, pokud mohu světu přinášet zvěst o spáse, pokud mohu šířit poselství svého Pána, pak jsem nežil nadarmo.